

EGY NYOMOZÓNŐ, AKI A TÚZZEL JÁTSZIK –
ÉS EGY FÉRFI, AKI MAGA A TŰZ

A VÁGY TŰZÉBEN

„Tűzforró romantika és hidegrázós krimi –
ritka párosítás, de itt tökéletesen működik.”

– Kiss Ildikó, művelődésszervező

fine
selection

A N I T A B O Z A

ANITA BOZA

A
VÁGY
TÜZÉBEN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

LOGAN

MOHÓ LÁNGNYELVEK nyaldossák a falakat, a sűrűn gomolygó, szürke füst mindent betérít. A szívem vadul ver, a fülemben érzem a dobolást. Dolgozik az adrenalin.

Még a védőruhában is meleg lesz a pite.

Visszatűzöm az övembe a hóálló nyelvű baltát, amivel betörtem a bejárati ajtót, és körbenézek. A bútorok recsegve-ropogva égneek, a fejünk fölött pattog a palatető, a szinte tömör füst a betört ablakon át gomolyog ki a szabad levegőre, hogy idekint eloszoljon a fekete éjszakában. A pusztulás mértékéből arra következtetek, hogy a tűz kiterjedése jelentős. Kilenc perc alatt értünk ki, jóval a bejelentés előtt keletkezhetett, és szépen felfalt mindent, ami az útjába került.

– Mit látsz, Egyes? – hallom a rádióban McDuffy hangját.

A pusztuláson kívül egyelőre kurvára semmit!

– A bejárat tiszta – felelem.

– Menjetek tovább!

– Vettem!

Zaid „Szotyí” Farrellre pillantok, mellettem guggol. Fekete védőruhájának sárga fényvisszaverő csíkjai lesznek a jelzőfényeim a

sötétben. A sisakja csálén áll, ahogy a kezében tartott hőkamerát a házra szegezi.

Amikor befutott a riasztás, a bejelentő közölte, hogy szerinte a tulaj is bent van az épületben, és mi kaptuk a megtisztelő feladatot Szotyival, hogy megkeressük. Lehetőleg úgy, hogy közben ne pörkölődjünk meg, mint a sütőben felejtett grillcsirke.

– Egyet jelez – közli. – Balra.

Intek neki, hogy megyek előre. Mutatja, oké. Tudom, hogy szorosan ott lesz a nyomomban, hogy fedezze a seggemet, és azt is, hogy az életét áldozná értem, ha úgy adódna. Ahogyan én is érte.

Igyekszem lassan, nyugodtan lélegezni.

– Nyomjátok a vizet, még két sugarat akarok! – McDuffy mély hangja betölti a fületem.

Ma ő a parancsnok, az ő szavának engedelmeskedünk mind a négyen.

Elindulok. A fejlámpám fehér fénye imbolyogva hasítja a sötétet. A füst kavarog, mintha valami szellemalak lenne.

Szellemalak, baszd meg? Túl sok Vajákat nézek.

A talpam alatt csikorognak a betört ablaküveg szilánkjai, a kereken át akadálytalanul spriccel be a víz a locsolótömlőkből. Az egységem derekasán küzd a lángokkal. Óvatosan haladok előre. Balra ajtó, belököm, készen arra, hogy onnan is lángnyelvek csapjanak ki. Semmi. A padlón nem hever senki, akkora szekrény nincs, ahova el lehetett volna bújni, de a tűz már átterjedt ide is, lustán hömpölyög a hátsó falon.

Rohadtul jó lenne, ha a tulaj adna valami életjelet. Kiabálna vagy nyögdecselne. Köhögne. Bármit, amiből arra lehetne következtetni, hogy él.

Mert ilyenkor a hallgatás a legnagyobb ellenségünk.

– A konyha üres! – jelentem, és igyekszem legyűrni a csalódottságot. Élve akarom megtalálni. Az arcára tolni a mentőálcot, és kitámogatni. Semmi másra nem vágyom ma éjjel.

Továbbmegyek. Nincs idő sem gondolkodni, sem habozni. Ha tényleg bent van még, egyre kevesebb az esélye, hogy élve megússza. Három perc elég a szén-monoxid-mérgezéshez, és a harmadfokú égési sérülések is rohadtul tudnak fájni...

– Itt lesz! – harsan a fülembé Szotyiban hangja.

Hála az égnek, végre!

Lendületet veszek, és ahogy berúgom a szemközti szoba ajtaját, hátrahökölök a forróságtól. Ez lehetett a háló. Hatalmas franciaágy, két komód, nagy méretű szekrény. Minden lángokban áll. Két pillanattal felmérem, hogy ez a hely volt a tűzfészek, innen indult a bestia.

– A hálóban vagyunk – közlöm.

– Vettem! – harsog McDuffy. – Igyekeztek, a tetőszerkezet megrogyott!

Ha nem mondja, akkor is tudnám. Aki ezer éve tűzoltó, mint én, az olvas a hangokból. A fejünk fölül jövő recsegő, nyikorgó zajok semmi jót nem ígérnek. Nyilván szarrá olvadt fent minden, és az elégett tartógerendák most épp azon tűnődnek, mikor szakadjanak a fejünkre.

– Ellenőrzöm az ágyat, tiéd a szekrény – mondom Szotyibanak.

Két dologra tudunk következtetni, ha éjszaka kigyullad egy ház, és bent ragad valaki. Egy: aludt, amikor a tűz kiütött, nem ébredt fel a füstszagra, és akkor az ágyban érte a halál. Kettő: megijedt, és elbújt valahova, például egy kurva nagy szekrénybe, mert azt hitte, ott biztonságban lesz. Ami működhetne is, ha időben megtaláljuk és kivisszük. A legtöbb hullát vagy az ágyban, vagy a szekrényben találjuk meg.

De ma nem így lesz. Ma kivisszük élve. A hétre elég volt már a vesztes csatákból.

– Vettem! – Szotyí már indul is jobbra.

Igyekszem nyugodtan lélegezni, bár tudom, hogy bőven azelőtt kiérünk, mielőtt kifogyna az oxigénpalackom.

– Ez tiszta – jelenti Szotyí.

Akkor én leszek a nyerő!

Négy nagy lépés, és elérem a franciaágyat, de a testet már jóval előbb észreveszem. Közepes termetű, normál testalkatú férfi. A hasán fekszik, mozdulatlanul. Rohadtul nem tudom megállapítani, él-e még, de nagyon ajánlom neki, hogy lélegezzon.

– Egy ember az ágyban. – A hangom tárgyilagos, de a torkomat epe marja. Igaz, hogy ezer ilyet láttam már, ráadásul, ha engedném, hogy az érzelmeim eluralkodjanak rajtam, sanszos, hogy egyszer, az egyik esetnél én sem jönnék ki élve, de attól még marhára szar és felkavaró érzés. – Viszem.

– Vettem. – McDuffy mellett a háttérben valaki más is pofázik, de nem tudom kivenni, ki beszél, és mit. Rövid csend után McDuffy megint megszólal: – A szomszéd azt mondja, a tulajnak van egy kutyája is.

Remek. A kibaszott kurva életbe!

Akkor kereshetünk még egy állatot is.

– Hogy állunk a vízzel, Négyes? – érdeklődik McDuffy.

– Fordul a szél, délkelet – válaszolja Frank „Pamacs” Morel. – A rohadék pont...

Fölöttünk mordul egyet a tető. A robaj fülsiketítő. Nyikorgás és ropogás követi, majd szilánkok és fadarabok záporoznak ránk fentről, hangosan kopognak a sisakomon.

Oké, ennek a fele sem tréfa.

– Szedd a lábad, Farkas! – mordul rám Szotyti.

– Miért, sietsz valahova? – mormolom, miközben a test alá nyúlok, megfordítom, és egy mozdulattal a vállamra dobom.

Gyerünk, haver!

Van súlya, de nem vészes. Erős vagyok. Száz kilót simán a vállamra tudok rántani, még így, a húszkilós védőruhában és felszerelésben is, túlhevült környezetben. Egy ilyen satnya testet lazán ki tudok vinni.

Hiába mondogatom magamnak, hogy fasza gyerek vagyok, érzem, ahogy megrogynak a lábaim az első két lépésnél. Pedig az ipse talán ha nyolcvan kiló lehet. Fogalmam sincs, miért, de a magatehetetlen emberek mindig sokkal nehezebbnek tűnnek a valódi súlyuknál. Csak legyen életben! Nincs megégyve, de ettől még lehet halott.

– Kifelé! – harsogja a fülünkbe McDuffy. – Most!

Összeszorítom a fogam, és elindulok Szotyti felé. A lépteimet számolom, hozzájuk igazítom a lélegzetemet. Nem tudom, miért, de az a balfasz mondóka jár az eszemben, amit gyerekkoromban anynyiszor hallottam: *Egy, megérett a meggy...* Az áldozat két karja a lépteim ütemére ring.

– Vedd át! – mordulok, amikor Szotyihoz érek.

– Minek? Húzzunk kifelé!

– Megkeresem a kutyát.

– Nem keresel semmit, Egyes! – csattan McDuffy hangja. – Kifelé! Mindkettlen!

– Ne csináld! – kéri Szotyti, de azért körbefordul a hőkamerával.

– Nem hagyom itt! – szűröm a fogaim között.

– Két helyiséggel arrébb jelez valamit. Ott lehet. – Szotyti az övébe tűzi a hőkamerát, és leveszi a vállamról a testet. – Ha kinyíratod magad egy kutya miatt...

– Egyes, azt mondtam, kifelé! – McDuffy zabos. – Ne kockáztass!

Nem válaszolok, kizárom a hangját a fejemből, sarkon fordulok, és eliramodok. A szívem most már egyenesen dübörög, a gyomrom összeszorul, nehéz nyelnem. Egy ajtó, kettő, megvan. A második résnyire nyitva, lábbal rúgom be. A tűz a hátsó falon izzik, lustán, alattomosan, a füst a kád fölött hömpölyög. Pillanatnyi megkönnyebbülés fut át rajtam, amikor meglátom a kövön elnyúlt kutyát.

Izzad a kezem a kesztyűben, ahogy megragadom. Magamhoz szorítom. Mintha felvinnyogna, de lehet, hogy csak képzelem. Vagy a tető sír egyre jobban a fejem felett.

Húzás!

A fejlámpám vastag fénycsóvája világítja előttem az utat. A levegőben hamu és pernye kavarog. A tűz újabb és újabb négyzetmétereket kebelezett be, amíg a kutyát kerestem, így lángok között kell átvágnom, annak ellenére, hogy bokáig vízben gázolok. A hőálló ruhán keresztül is érzem a forróságot, hallom a pattogást, recsegést-ropogást. Nem tetszenek a hangok, amik a fejem fölül jönnek.

– Igyekezz! – sziszegi a fülembé Szotyí.

– Kurvára szedd a lábad, Egyes! – kontráz McDuffy.

Könnyű azt mondani.

Már látom a bejárati ajtót, mögötte koromfekete az éjszaka, csak a lángok kiszűrődő fénye világítja meg a gyepen guggoló egységem tagjait, akik vállukra vetett tömlőkkel igyekeznek megfékezni a tüzet. Nem szoktam repesni a mocskos pofájuk láttán, csak ilyen *meleg* helyzetekben. Szotyí kijutott, fellelégek, amikor meglátom őt is.

– Látunk, Egyes – harsogja McDuffy. – Te öntörvényű balfasz!

Kurva dühös rám.

– Mindjárt kint vagyok! – lihegem.

Végre!

Azonban a tűz, ez a dühös bestia nem így gondolja. A tető minden eddiginél hangosabban felsír fölöttem, és tudom, hogy ennél nagyobbat nem is tévedhettem volna.

FAITH

HA ESTE TÍZ UTÁN HÍVNAK, az csak rosszat jelenthet. Ez lehetne az életem mottója. Amíg mások olyan idézeteket raknak ki a falra, hogy „Tedd vagy ne tedd, de sohasé próbáld!” – ami a *Star Wars*-ból való, és amúgy nagy igazság meg tök motiváló –, nekem azt kéne felvésnem, hogy „Ne vedd fel a telefont, miután lemegy a nap!”.

Az ölembé engedem a könyvet, amit eddig olvastam – *Bestiális emberek – sorozatgyilkosokkal négyszemközt*, nem egy könnyed esti olvasmány –, és egyetlen hosszú, keserves sóhajjal fogadom a hívást.

A főnököm az, Herman Holden, a hangja szentvtelen:

– William Land Regional Park. Női hulla. Mason már elindult. Felnyögök.

– Simán lehetnél a „Hogyan sűrítsük bele a legtöbb rossz hírt egyetlen hívásba” vetélkedő nyertese – mormolom.

– Miért? Az a park szép.

– Aha, csak nem éjjel. – Kikászálódok az ágyból, a vállam és az állam közé szorítom a telefont, és kirángatok egy farmert a szekrényből. Kiesik még vagy másik három, elnyomok egy káromkodást. Mindig megfogadom, hogy egyszer rendet teszek a ruhásszekrényemben, de az a nap még sosem jött el.

– Félsz a sötétben? – kérdezi Herman.

- Rettegek – sóhajtom.
- Nyugi, Mason megvéd.
- Na, kösz! – horkanok fel, amint a bosszantóan fiatal, új kollégát az eszembe juttatja.
- Nem értem, mi bajod van vele. Örülhetnél, hogy végre újra társat kaptál.
- Mi van?
- Minden jó zsarunak van egy társa.
- Aha, szóval ezért tukmáltad rám Masont.
- *Rossz fiúk, Sötét zsaruk, Halálos fegyver...*
- Herman, ezek nyugdíjas filmek, Mel Gibson rég kiment a divatból. Majd akkor szólj, ha Momoát akarod mellém adni...
- Az egy csapzott hajú, izzadós lúzer...
- Mason meg totál zöldfülű. Fogadok, hogy elhányja magát a holttest láttán.
- Elfelejtetted, hogy te is voltál kezdő?
- Hogyan is felejtethném el, amikor mindig az orrom alá döngölöd? – Belebújok az első hosszú ujjú pólóba, ami a kezembe akad, a derekamra csatolom a pisztolytáskámat, és a bakancsomért indulok. Nyolc éve vagyok zsaru, a harmadik évemet kezdem itt, a sacramentói kapitányságon, de mivel én vagyok az egyetlen női nyomozójuk, Herman előszeretettel szívja a véretem.
- Ne légy hálátlan! A legjobb ügyeket mindig neked tartogatom. Hallom a hangján, hogy vigyorog.
- Ha nem apám korosztálya lennél, meghálálnám – felelem gúnyosan, miközben leakasztom a fogsárról a kabátomat.
- A kor nem akadály. A puding próbája...
- Na, kapd be!

– Vigyázz a szádra! És arra is, hogy Mason ne rókázza össze a nyomokat! – Lerakja.

Megint felsóhajtok, és a zsebembe dugom a telefonomat. Ha nem tudnám, hogy Herman kedvel, azt hihetném, hogy kicseszésből adta mellém Masont. Tudja, hogy nincs türelmem, hisztis vagyok a nehéz napjaimon, és ha szagot fogok, nincs az az isten, ami eltántoríthatna a nyomozástól. Nem biztos, hogy az új fiú bírja majd a tempót.

Ezen jár az eszem, miközben a helyszínre hajtok. Csekély az éjszakai forgalom, jól lehet haladni, így odalépek a gázra, és a megengedettnél gyorsabban vezetek. Amikor odaérek, megállítom a kocsimat a parkolóban, ahol a késői óra ellenére jó pár autó sorakozik. Megismerem a halottkém, Donald Boufold kék furgonját és a helyszínelők fehér dzsipjét, illetve meglátom a helyi állatmenhely dobozautóját is. Remélem, a többi nem tévés vagy újságíró, hülyét kapok tőlük. Mason Fordját nem látom, ezek szerint megelőztem.

Kiszállok, összehúrom magamon a dzsekit, és a parkőr bódéjához megyek. Negyvenes férfi, egyszerre tűnik fáradtnak és idegesnek. Gyanakvó arccal figyel, gondolom, a lelkére kötötték, hogy zavarjon el minden bámészkodót.

– Helló! Faith Janson nyomozó vagyok. – Kikapom a zsebemből a jelvényemet, és megvillantom előtte. Annyiszor csináltam már az évek alatt, hogy csukott szemmel is menne.

– Nyomozó...

Nem tudom eldönteni, kérdésnek vagy kijelentésnek szánta-e. Nem lepne meg az előbbi, az emberek nagy százalékának ez a reakciója, amikor kiderül, hogy zсарu vagyok. Pedig igyekszem nem nőiesen öltözni, amikor helyszínre megyek. Mindig összefogom a

hátközépig érő, sötétbarna loboncomat, nincs műkörmöm, és nem viselek magas sarkút.

– Merre van a holttest? – vakkantom a parkőrnek.

– A színpad mögött. Odatalál?

– Persze. Nemsokára érkezik a társam is. Engedje majd be, kérem!

– Természetesen.

Megvárom, míg kinyitja a kaput, majd intek, és otthagynom. Nincs sok szabadidőm, sem pasim, így nem járok a William Land Regional Parkba andalogni, és a futó útvonalamon is kívül esik, de tudom, hogy tők szép. Hatalmas, tavak övezte erdős és parkos részek váltogatják egymást, kedvelt turistalátványosság, a növények között kanyargó utakkal, égis érő fákkal, szökőkutas tavacskákkal. Az egyik felén van egy miniállatkert és egy vidámpark, a másik felén egy golfpálya. Most minden kihalt és sötét, csak az út menti lámpák szórják fehér fényüket az aszfaltra. Az előttem imbolygó árnyékomat figyelem, miközben megszaporoázom a lépteimet.

Állatboksztot cipelő pár jön velem szembe, egy szakállas férfi és egy alacsony, nehézkesen szuszogó nő, a kabátjuk emblémája szerint menhelyesek. A félhomályban nem látom jól, mit visznek, se ugatás, se nyávogás nem hallatszik a rács mögül. Bólintok nekik, amikor elmennek mellettem, bár nem vagyok biztos abban, hogy látják.

Utánuk nézek, kellemetlen érzés szorítja össze a gyomromat. Kizárt, hogy az állat szállítása ne függjön össze az üggyel. A zsigereimben érzem. Márpedig legalább annyira utálok, ha állatot bántanak, mint ha embert.

Futólépésre váltok.

Tudom, merre van a kövekből kirakott színpad és a magas, csúcsosra nyírt tuják határolta, félköríves nézőtér, jártam már itt

többször színdarabot nézni, legutóbb valami kortárs rémséget. Amúgy sem lehetne eltéveszteni, nagy méretű reflektorokat állítottak fel, amik megvilágítják a pódium mögötti tavat, melynek legalább tízen nyüzsögnek a partján.

Letérek az útról a vékony avarszőnyeggel borított, nedves fűbe, és áldom az eszem, hogy a bakancsomat húztam fel. Közelebb érve azonnal kiszúrom a holttestet. Félig a tóban, félig a parton fekszik, groteszk pózba csavarodva. Innen nem tudom megállapítani, férfi-e vagy nő, mert Donald, a halottkém mellette guggolva pont kitakarja a felsőtestét és a fejét. Csak a két, sűrű melegítő lábát látom, az egyikén megvan a lapos talpú, fehér edzőcipő, a másiktól hiányzik.

Felsőhajtok. Ezt az egyet sosem fogom megszokni, pedig az eszemmel pontosan tudom, hogy függetleníteni kéne magam a látottaktól. Nem kéne belegendolni abba, hogy az áldozat, aki ott fekszik, ma ugyanúgy felkelt, mint bármelyikünk, megreggelizett, felöltözött, intézte a dolgait, és talán nem is sejtette, hogy estére már halott lesz.

Csak néha baromi nehéz eredményorientált, lélektelen gép módjára végezni a munkámat.

– Faith! – Joel Hanssen járőr vesz észre először. Egy helyben toporog, mintha fázna, és ebből arra tippelek, régóta itt van, ő érkezhett elsőnek a helyszínre. A nyirkos levegő egyre hűl, nem kell hozzá sok, és hamarosan meglátszik majd a szánkából kiáramló lehelet.

A helyszínelők közül Arnie és Tom jöttek. Arnie magas, inas, Tom alacsony, szikár, mintha direkt úgy rakták volna őket párba, hogy kiegészítsék egymást. A holttest mellett látszó bakancsnyomokat vizsgálják, intenek, amikor meglátnak.

Joel nem mozdul a tó partjáról, megvárja, hogy leérjek mellé. Itt már érződik a víz kissé iszapos szaga, ami furcsa módon a

nagymamámnál töltött nyári vakációkat juttatja eszembe, amikor nagyapámmal a folyónál horgásztunk, és homokvárat építettünk a nedves földből.

– Mit tudunk? – kérdezem, miközben elnézek a holttesttel foglalkozó Donald válla fölött.

Megborzongok a látványra, majd nagyot nyelek, mert az émelegés összerántja a gyomromat. Két sóhajjal rutinosan száműzöm a hányingert, az agyamat megfigyelő üzemmódba kapcsolom.

Az áldozat nőnemű. Tágra nyílt, vérágas szeme az égre mered, az arca kékes színben játszik, a szája is elnyílva, hosszú, élénkcsókére festett haja lustán lebeg a vízben, mint valami kihidrogénezett hínár.

– A kedvenc nyomozóm! – pillant hátra vigyorogva Donald. – Ez aztán az öröm!

– Mondanám, hogy részemről a szerencse, de tudod, hogy nem szoktam hazudni – húzom el a szám. – Szóval, mi az ábra?

– Nem sok – vonja meg a vállát Joel. Lerí róla, hogy szívesebben lenne már otthon, a meleg lakásában, mint itt. – A papírjai a zsebemben voltak, azok alapján a neve Carol Brace, harminchat éves, helyi lakos. A doki szerint megfulladt.

– A doki szerint *megfojtották* – javítja ki Donald. – Bevérzések a szaruhártyán, tapintás alapján azt mondanám, eltörték a gégéjét. A vízben fojtogathatták. Boncolás után többet tudok majd mondani.

– Brace? – nyikkanok döbbenetben, csak késve jut el a tudatomig az ismerős név.

Elkapom Donald és Joel kíváncsi pillantását, azonnal rendezem a vonásaimat. Más sem hiányzik, mint hogy a kollégák kombinálni kezdjenek, és dumáljanak Hermannek. Még a végén levesznek

az ügyről, és kapok egy... biciklilopást vagy más hülyeséget, mint kezdő koromban.

Újult érdeklődéssel pillantok a halott nő arcára. A késő esti óra ellenére is élénk sminket visel, és hiába van félíg a vízben, sem a szemfestéke, sem a rúzsa nem tűnik elmosódottnak. Gyanítom, sminktetoválás. Bár a halál döbbenete merevvé tette az arcvonásait, nem néz ki majdnem negyvennek, első pillantásra pár évet simán letagadhatott volna a korából.

– Ja. Nekünk is egyből ismerős volt a név, úgy tippeljük, a tűzoltó Logan Brace felesége – bólogat Joel.

Megdörzsölöm az orrnyergemet, hogy eltereljem a figyelmet a hirtelen felindultságomról. Remélem, hogy csak véletlen névegyezés, de a zsigereim azt suttogják: megszívtad, Faith!

Már nem tudtam, mi hiányzik.

– Ó, és találtunk mellette egy leszúrt kutyát. Az előbb vitte el a menhely, azt mondták, robognak vele az állatkórházba, hátha még meg tudják menteni.

Visszatér a gyomromat szorító görcs.

– Á, Mason! – pislant a hátam mögé Joel. – Te is befutottál?

Hátrafordulok. A társam, aki két hónapja boldogít, zilátnak tűnik, mint aki futva érkezett. Szentelenül fiatal, egy bárban simán elkérnék a személyijét, anélkül nem adnának neki alkoholt. Kócos, barna hajába túr, miközben csúszkálva igyekszik lefelé a domboldalon.

– Siettem, ahogy tudtam... – kezdi, de amint a halottra pillant, elakad a hangja.

A léptei lelassulnak, félrenéz, téblábol, mintha a helyszínt vizsgálná, közben a torkát köszörüli.

Összenézek Joellel, aki izgatottan megnyalja az ajkát, majd fennhangon ecsetelni kezdi az áldozat sérüléseit. Magamban visszaszámolok.

Tíz, kilenc, nyolc...

Mason háromnál feladja. Csuklásféle jajdulás hagyja el az ajkát, összegörnyed, és a gyomrára szorított kézzel öklendezni kezd.

– A bokrokba hányj! – intek oldalra. – Ne szennyezd be a helyszínt!

Utálom, hogy igazam volt Masont illetően. Sőt, az egész estét illetően.

Logan Brace halott felesége, egy életveszélyesen megsérült kutya és egy rókázó kolléga. Tényleg nem kéne felvennem este tíz után a telefont.

LOGAN

A FEJEM HASOGAT. A hátam hasogat. Úgy kábé... mindenem hasogat. És az sem sokat dob a hangulatomon, hogy mióta visszértünk a laktanyába, McDuffy felváltva fenyegetőzik és káromkodik. Az üvöltésétől csak még jobban fáj a fejem. Szerintem agyrázkódásom van, de a mentős kollégának azt hazudtam, nem szédülök. Franc sem akarja kórházban tölteni az éjszakát. Haza kéne mennem pihenni, csak arra várok, hogy McDuffy kidühöngje magát.

– Figyelsz rám egyáltalán?! – ordítja épp.

– Persze – mormolom, és megmasszírozom a szemhéjam.

– Kurvára nem érdekel, hogy az egyik legjobb vagy, akivel valaha dolgoztam, és az sem, hogy a legtöbb esetben bejönnek a megérzéseid. Ha még egy ilyet csinálsz, úgy kibaszlak, hogy a lábad nem éri a földet.

Ezt akár dicséretnek is vehetném, de a dühtől eltorzult arcából arra következtetek, hogy nem annak szánja. Oké, valahol igaza van, bár mentségemre szolgáljon, soha semmilyen szarba nem megyek bele, ha nem életéről van szó. Egy bent maradt fontos fénykép

vagy a nagy bundája miatt nem kockáztatok, de egy szerencsétlen kutya vagy macska miatt bármikor, ha van remény, hogy élve ki tudom hozni.

– Hagyd már, Ducky! – szólal meg fáradtan Tülök. – Logan úgysem változik.

– És úgysem baszod ki – teszi hozzá Pamacs. – Szotyji simán kiért, Farkas csak magát kockáztatta. És érte nem kár.

Felröhögnek. Én is elvigyorodok, aztán felszisszenek, mert a felhasadt szám fájdalmasan megfeszül.

– Tudod jól, hogy kutyaabuzi – mormolja Bömbi. – Miért kellett dumálnod? Amikor kiejtetted a szádon, hogy van bent egy kutya, sejtetheted volna, hogy ez a barom nekiáll keresni.

– Ja, szóval, végül is, ha így vesszük... a te hibád – vonja meg a vállát Tülök.

Bömbi és Pamacs megint felröhög. Én igyekszem lehervasztani a vigyort a képemről. Kurvára fáj tőle a szám. És nem akarom tovább húzni McDuffy – Ducky – idegeit. Igaza van. A parancsnak engedelmeskedni kell. Ha fordított helyzetben lennék, én is lebasznám őt. De hazudnék, ha azt mondanám, nem esik jól, hogy a többiek bevédenek.

McDuffy sorban végignéz rajtunk, mindenki állja a tekintetét. Én is. Ez nem farokméregetés, szimplán kiadja a dühét. Ettől még holnap ugyanúgy együtt vonulunk, ugyanolyan barátok maradunk, és ugyanúgy az életünket áldozzuk egymásért, ha úgy hozza a sors.

– Kapjátok be! – Feltartja a jobb keze kinyújtott középső ujját, majd elindul a laktanya felé. – És találjátok ki, hova teszitek a dögöt!

Lehajtom a fejem, és lehunyom a szemem. Vér ízét érzem a számban, nem valami kellemes. Nehezen állom meg, hogy megnyaljam a szám sarkát.

– Kösz! – sóhajtom a többieknek.

Egyikük sem válaszol. Nem is kell, néha nincsen szükség szavakra. Hallom, hogy folytatják a pakolást. Csörlőkkel zörögnek, elpakolják a szerszámokat, letakarítják a bakancsaikat. Segítenem kéne nekik, de nincs erőm felállni. Csak aludni lenne kedvem. Hátrahajtani a fejem a tűzoltóautó hideg oldalának, és álomba merülni.

Valami puha simul a kezemnek.

A kutya.

Kilesek lehunyt szempilláim alól. Óvatosan szagolgatja a mocskos kezemet. Puha és nedves az orra, rövid, barna szőre vizesen simul a tenyerem alá. Középtermetű, a pofája két oldalán világossárga csík fut, amitől úgy tűnik, mintha állandóan vigyorogna. Van is rá oka, egy hajszálon múlt az élete. Miután kiszedtek minket a romok alól, Pamacs tartotta az arcára az oxigénmaszkot, míg én a mellkasát dörgöltem. A gazdája már nem volt ilyen szerencsés, hiába próbálták a srácok újraéleszteni. Ha azt vesszük, egy-egy az eredmény a Halál és miköztünk, de összeszorul a szívem, hogy nem sikerült.

– Hazaviszed Szikra mellé? – kérdezi Pamacs a kutyát fürkészsze.

– Talán előkerül egy családtag, aki befogadja! – mormolom, miközben óvatosan kinyújtom az ujjaimat, és megsimogatom a kutya fejét.

Szikra a saját kutyám. Vagyis, a *Carollal közös kutyám*. Akinek az elhelyezésén többet vitázunk, mint azon, kié legyen a nyaraló. Carol csak azért tart be nekem, mert tudja, hogy imádom Szikrát. A kutya kilenchetes volt, amikor tűz ütött ki a sacramentói menhelyen. Mi érkeztünk elsőnek, kosarakban kezdtük kihordani a bent ragadt állatokat, köztük azt az almot, aminek Szikra is a tagja volt. Az oltás végén arcon nyalt, én meg gondolkodás nélkül megkérdeztem a menhelyvezetőt, örökbe fogadhatom-e.

Carol nem repesett az örömtől, amikor hazaállítottam a kölyökkel, sem akkor, amikor Szikra szétrágta a cipőinket, felásta a kertet, vagy a konyhába hugyozott. És most is csak azért ragaszkodik ahhoz, hogy heti váltásban nála lehessen, mert pokollá akarja tenni az életemet, és megnehezíteni az amúgy is mocskos válást.

A fejfájás rákapcsol, a gyomrom elnehezül. Inkább szakadjon rám megint egy lángoló mennyezet, mint hogy lemondjak a kutyámról!

– Vidd haza! Hátha seggbe harapja a banyát, ha legközelebb meglátogat! – kacsint rám Pamacs.

Nincs kedvem vigyorogni, pedig tudom, hogy fel akar vidítani. Bár, őszintén szólva, nem bánám, ha tényleg így lenne, legalább Carol leszokna arról, hogy a távollétemben mászkáljon a lakásban, és turkáljon a holmim között.

– Az nem ártana... – sóhajtom, és nehézkesen feltápászkodok, hogy kibújjak a kabátomból. – Bár inkább meg kéne fojtani egy kanál vízben.

– Nem ér annyit, Farkas.

Nem válaszolok. Tudom, hogy nem érné meg, de lassan eljutunk arra a pontra, hogy már semmi nem marad bennem az egykori szerelemből, amit valaha Carol iránt éreztem. A hamarosan exnejem olyan lett, mint egy pénzéhes idegen, akivel vérre menő csatározásokat kell vívnom a saját cuccaimért. Még a dedikált De'Aaron Fox-kosármezem értékének felére is igényt tartana, a kurva életbe!

– Nyomass egy kis vizet! – kérem Bömbit, és lehámozom magamról a véres pólómat. Elfojtok egy nyögést, ahogy a szövet végigsiklik a hátamon. Ritka az a mentés, amikor megsérülök, de ha mégis megtörténik, akkor nem aprózom el.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Szépen néz ki a hátad – jegyzi meg Tülok. – Mint aki sajtreszelőn csúszdázott.

– Úgy is érzem magam – sziszegem.

Bömbi rám irányítja a tömlőt, és figyelmeztetés nélkül megnyitja a vizet. A sugár telibe talál, megtántorodok az erejétől.

– Óvatosabban! – förmedek rá.

– Bocs, azt hittem, az a cél, hogy lemossuk rólad a vért meg a mocskot. – Kisebbre veszi a sugarat, így már meg tudok állni a lábamon.

– Az, de jó lenne, ha a tetoválásaim maradnának. – Mosakodni kezdek. Jólesik a hűvös víz, enyhíti a sajgást a hátamban és a nyakamban.

– Hideg van. Tüdőgyulladást fogsz kapni, elpatkolsz, és a banyáé lesz minden – húzza el a száját Szotyí.

Miért mindenki Carollal jön ma?

– Elszívnék most egy cigit, te nem? – kérdezek vissza flegmán.

Rám mered. Egy éve próbál leszokni, kisebb-nagyobb sikerrel. Azokon a napokon, heteken, amikor kibírja anélkül, hogy rágyújtana, nonstop rág valamit, leginkább szotyolát. Ezért ragasztottuk rá a Szotyí becenevet is.

– Kapd be, Farkas! – Letekeri a másik tömlőt, és rám irányítja a végét.

– Hé, ne merészd! – tartom fel a kezem, de késő, már meg is nyitja a vizet. A sugár telibe találja a hátamat. Felordítok, és megpróbálok elugrálni előle.

A kutya csaholni kezd mellettem, igyekszem kikerülni. Nem örülnék, ha véletlenül rátaposnék, és félelmében bokán harapna.

– Zárjátok már el azt a szart! – Pamacs próbálja túlharsogni a ricsajt.